

Sallie Harmsen (Amsterdam, 1989) schittert net zo makkelijk op de planken van het toneel als in films en op televisie. En daar zet ze alles voor opzij, inclusief haar ijdelheid.

TEKST PAULIJN VAN DER POT FOTOGRAFIE JANEY VAN IERLAND

STOERE SALLIE

Ze gaat als een speer, actrice Sallie Harmsen: ze is te zien in de crimeserie *De Jacht*, tussen Kerst en Oud en Nieuw speelt ze *Midzomernachtdroom* en vanaf april *The Little Foxes* met Het Nationale Toneel en vanaf begin januari schittert ze naast Robert de Hoog in de televisie serie *Catch*, geïnspireerd door het Nederlandse gangsterduo dat twee jaar geleden al rovend en bedreigend een spoor van geweld en vernieling achterliet.

Hield je als kind al van toneelspelen?

“Ik was vooral druk met dingen creëren. Ik bedacht bijvoorbeeld gekke toneelstukjes en ik schilderde veel. Het heeft best lang geduurd voordat mijn creatieve bezigheden zich stroomlijnden en zich toespitsten tot een bepaald beroep. Eigenlijk gaan mijn interesses nog steeds alle kanten op. Naast acteren schilder ik ook veel: ik doe privéopdrachten en exposeer af en toe.”

Wat doe je het liefst, film of toneel?

“Ik heb geen voorkeur. Film en toneel zijn twee totaal verschillende industrieën, dat is appels met peren vergelijken. Enerzijds houd ik van de technische kant van film, het licht- en camerawerk, en anderzijds spreekt het langgerekte proces van toneel mij aan. Repetities duren vaak maandenlang en vervolgens sta je nog een half jaar met datzelfde stuk op de planken.”

Heb je wel eens last van zenuwen?

“Bij film niet. Hooguit moet ik er even inkomen op de eerste draaidag, maar dat zijn minimale zenuwen. Toneel is daarentegen heel andere koek. Premières zijn *the worst*, dan ga ik bijna out van de zenuwen. Het is een angst, in de meest pure vorm, die ik iedere keer opnieuw moet zien te overwinnen.”

Hoe doe je dat, die angst overwinnen?

“Wanneer ik op het podium sta ben ik alleen maar bezig met mijn tegenspeler en het verhaal. Er is niets anders dat er nog toe doet. Zo kom ik in een soort superconcentratie die me helder

en rustig maakt. Ademhalingsoefeningen en meditatie vooraf helpen ook.”

Heeft jouw gemoedtoestand invloed op je acteer spel en hoe ga je daar mee om?

“Hoe je het wendt of keert, ik neem mijn gevoelens en humeur altijd mee naar de set, want ik ben nou eenmaal mijn eigen instrument. Maar als ik me heel ellendig voel ben ik professioneel genoeg om dat opzij te zetten. Natuurlijk kun je bepaalde emoties wel gebruiken bij je spel, maar het mag nooit de overhand krijgen. Het belangrijkste is dat je de technieken beheerst.”

In januari begint *Catch*. Wat is je het meest bijgebleven van de opnames?

“Het leukste aan *Catch* zijn de heftige personages. Robert (de Hoog, red.) en ik spelen hele marginale mensen. Bij de eerste *viewing* moest ik even slikken toen ik mijzelf terugzag; normaal gesproken zie je er in een film namelijk best wel oké uit, maar nu had ik het briljante idee om voor deze rol mijn wenkbrauwen af te scheren en ze te vervangen door van die dunne getekende streepjes. En alsof dat nog niet erg genoeg is, had ik ook van die vieze, donkerrode *extensions* in mijn haar. Ik zag er niet uit! Best pittig om mijzelf zo terug te zien, maar ik houd ervan om mezelf op te offeren voor een rol. *Skip* die ijdelheid, dat gevoel moet je gewoon opzijzetten.”

Met wie zou je het podium wel eens willen delen? Wie is jouw grote voorbeeld?

“Het lijkt me geweldig om samen met Pierre Bokma te spelen. Of met de actrice die *The Iron Lady* speelde, Meryl Streep. En Joaquin Phoenix vind ik ook fantastisch.”

Heb jij iets met mode?

“Ik vind de kleding van Dior heel mooi. En Chanel. Ik houd van merken die niet hun best hoeven te doen om te laten zien hoe cool ze zijn. Ik houd wel van dat kernachtige. *Less is more.*”

